

Vec C-448/21

Návrh na začatie prejudiciálneho konania

Dátum podania:

21. júl 2021

Vnútroštátny súd:

Tribunal Judicial da Comarca do Porto – Juízo Central Cível

Dátum rozhodnutia vnútroštátneho súdu:

5. február 2021

Žalobkyňa:

Portugália – Administração de Patrimónios, SGPS, S.A.

Žalovaná:

Banco BPI, S.A.

**Tribunal Judicial da Comarca do Porto (Súd prvého stupňa Porto,
Portugalsko)**

Porto – JC Cível (Občianskoprávna komora) – Juiz 5 (súd č. 5)

[*omissis*] 5.º Juízo Central Cível do Porto do Tribunal Judicial da Comarca do Porto, Portugal [Súd prvého stupňa Porto (Portugalsko), Občianskoprávna komora, súd č. 5]

Žalobkyňa: Portugália – Administração de Patrimónios, SGPS, S.A., so sídlom v Lisabone, Portugalsko [*omissis*]

Žalovaná: BANCO BPI, S.A., so sídlom v Porte, Portugalsko [*omissis*]

NÁVRH NA ZAČATIE PREJUDICIÁLNEHO KONANIA

Výklad smernice Európskeho parlamentu a Rady (EÚ) 2015/2366
z 25. novembra 2015

[Článok 267 ods. 1 písm. b) a ods. 2 Zmluvy o fungovaní Európskej únie]

Súd prvého stupňa Porto – Občianskoprávna komora – súd č. 5, žiada SÚDNY DVOR EURÓPSKEJ ÚNIE, aby rozhodol o nasledujúcich prejudiciálnych otázkach týkajúcich sa výkladu článkov 61, 72, 73 a 74 smernice Európskeho parlamentu a Rady (EÚ) 2015/2366 z 25. novembra 2015, ktorý považuje za nevyhnutný na rozhodnutie sporu, ktorý prejednáva.

[*omissis*]

A. Otázky položené Súdnemu dvoru Európskej únie

Na účely smernice Európskeho parlamentu a Rady (EÚ) 2015/2366 z 25. novembra 2015 (ďalej len „smernica“):

I. Je „platobnou transakciou“ v zmysle článku 73 ods. 1 smernice vykonanie platobného príkazu s ľudským zásahom poskytovateľa platobných služieb, ktorý je vyhotovený v papierovej podobe, digitalizovaný a zaslaný elektronickou poštou, a odoslaný poskytovateľovi platobných služieb z e-mailového účtu vytvoreného používateľom?

II. Má sa článok 73 ods. 1 smernice vykladať v tom zmysle, že:

II.I. Bez toho, aby bol dotknutý článok 71 alebo dôvodné podozrenie z riadne oznámeného podvodu, postačuje na vznik povinnosti (poskytovateľa platobných služieb) vrátiť finančné prostriedky

(platiteľovi) samotné oznámenie o neexistencii autorizácie platobnej transakcie, bez predloženia dôkazov?

- II.II. V prípade kladnej odpovede na predchádzajúcu otázku, môže byť pravidlo, podľa ktorého postačuje samotné oznámenie platiteľa v dôsledku neuplatnenia pravidiel o dôkaznom bremene stanovených v článku 72 smernice, vylúčené na základe dohody medzi stranami (platiteľom a poskytovateľom služieb), ako to umožňuje článok 61 ods. 1 smernice?
- II.III. V prípade kladnej odpovede na predchádzajúcu otázku, je poskytovateľ platobných služieb povinný bezodkladne vrátiť finančné prostriedky platiteľovi len v prípade, ak platiteľ preukáže, že transakcia nebola autorizovaná, keď pri vylúčení uplatnenia článku 72 smernice príslušné právne alebo zmluvné ustanovenia vyžadujú, aby platiteľ predložil uvedený dôkaz?
- III. Umožňuje článok 61 ods. 1 smernice nielen vylúčiť uplatnenie ustanovení článku 74 smernice, ale aj namiesto vylúčeného režimu zaviesť na základe dohody medzi používateľom (ktorý nie je spotrebiteľom) a poskytovateľom platobných služieb, prísnejší režim zodpovednosti platiteľa, najmä ako výnimka z ustanovení článku 73 smernice?

B. Stručné zhrnutie predmetu sporu

- 1 Žalobkyňa, Portugália, SGPS, S.A. (ďalej len „Portugália“), má otvorený bankový účet v žalovanej inštitúcii, Banco BPI, S.A (ďalej len „Banco BPI“). Portugália podala proti uvedenej banke žalobu, ktorou sa domáha zaplataenia 2 500 000 eur spolu s úrokmi.
- 2 Portugália tvrdí, že Banco BPI uskutočnila neautorizovaný prevod uvedenej sumy z jej bankového účtu.
- 3 Banco BPI sa bráni tvrdením, že transakcia sa uskutočnila v súlade s pokynmi prijatými elektronickou poštou.

C. Zhrnutie relevantných skutočností

- 4 Portugália, akciová spoločnosť so ziskom 9 039 882,33 eura za rok 2018, je majiteľom bežného účtu v Banco BPI, úverovej inštitúcii zapísanej v registri Banco de Portugal (Národná banka Portugalska).
- 5 Portugália požiadala Banco BPI, aby jej na účely uskutočnenia transakcií z jej bankového účtu umožnila zasielať príkazy prostredníctvom správ odoslaných elektronickou poštou a adresovaných Banco BPI.

- 6 V januári 2018 účastníci konania na účely autorizácie vykonania pokynov faxom alebo elektronickou poštou na bankový účet žalobkyne uzatvorili písomnú dohodu za týchto podmienok:
- 6.1. „Portugália – Adm de Patrimónios, SGPS, S.A... poveruje Banco BPI, S.A. vykonaním... všetkých druhov transakcií..., ktoré táto spoločnosť zašle faxom alebo elektronickou poštou..., aby sa vykonali na nižšie uvedených účtoch, ktorých je spoločnosť majiteľom v Banco BPI, S.A.“
- 6.2. „Na tieto účely Portugália – Adm de Patrimónios, SGPS, SA poveruje Banco BPI, SA, aby... b) nevykonala pokyny zaslané elektronickou poštou, ak k nim nie je pripojená digitalizovaná kópia riadne napísaného pokynu s platným(i) podpisom (podpismi) a dostatočnými právomocami uskutočňovať pohyby na účte“.
- 6.3. „Portugália – Adm de Patrimónios, SGPS, SA súhlasí..., aby sa zodpovednosť Banco BPI, S.A. obmedzila na overenie splnenia vyššie definovaných požiadaviek... Portugália – Adm de Patrimónios, SGPS, SA preberá všetku zodpovednosť a všetky dôsledky vyplývajúce z neoprávneného, nezákonného alebo podvodného použitia... elektronickej pošty, pričom znáša všetky škody vyplývajúce z vykonania pokynov týkajúcich sa jej účtu (účtov), ktoré boli určitým spôsobom sfalšované alebo skreslené alebo ktoré nepochádzajú od majiteľa (majiteľov). ... Banka nenesie žiadnu zodpovednosť za škody spôsobené použitím... elektronickej pošty, vrátane škôd, ktoré vzniknú v dôsledku oneskorení, strát, neoprávnených zásahov, skreslení alebo nesprávneho pochopenia poskytnutých informácií, ako aj falšovania podpisov alebo dokumentov“.
- 7 E-mailový účet vytvorený spoločnosťou Portugália je chránený heslom, ktorý si nastavila samotná spoločnosť, a nie je integrovaný do služby elektronického bankovníctva zriadeného Banco BPI.
- 8 Banco BPI nijakým spôsobom nezasiahla do vytvorenia e-mailového účtu spoločnosti Portugália, neposkytla žiaden prístupový údaj na jeho používanie, ani nemá tento účet uložený na svojich serveroch.
- 9 Dňa 25. marca 2020 sa tretia osoba neurčeným spôsobom neoprávnene prihlásila na e-mailový účet spoločnosti Portugália, a z tohto účtu odoslala oddeleniu Banco BPI prevodný príkaz vo výške 2 500 000,00 eur.
- 10 Prevodný príkaz z 25. marca 2020, ktorý spoločnosť Portugália neautorizovala, vykonalo administratívne oddelenie Banco BPI po tom, ako porovnálo podpisy z prijatého pokynu s vlastnoručnými podpismi zástupcov spoločnosti Portugália zapísanými v jej informačnom systéme.

D. Znenie vnútroštátnych ustanovení uplatniteľných na prípad

- 11 V prejednávanej veci je uplatniteľný najmä článok 100 ods. 2, článok 113 ods. 1 a 3 a článok 114 ods. 1 a 2 zákonného dekrétu č. 91/2018 (legislatívny dekrét č. 91/2018) z 12. novembra 2018 (ktorým sa preberá smernica do vnútroštátneho právneho poriadku).
- 12 Uvedené články bez relevantných zmien preberajú ustanovenia článkov 61, 72, 73 a 74 smernice,¹ a preto sa ich prepis nepovažuje za potrebný.

[omissis]

13 [omissis]

14 [omissis]

15 [omissis]

16 [omissis]

*F. Dôvody, ktoré vyvolávajú pochybnosti o výklade smernice**F.1. Úvodné poznámky – Rámec sporu v smernici*

- 17 Žalovaná uvádza, že pravidlo stanovené v článku 73 ods. 1 sa nevzťahuje na platobné transakcie uskutočnené prostredníctvom „platobných nástrojov“, ktoré zahŕňajú sprostredkovanie konania (splnenie príkazu) poskytovateľa platobných služieb pomocou (ľudského) zásahu jeho zamestnancov [omissis]. Tiež tvrdí, že ak používateľ nie je „spotrebiteľom“ ani „mikropodnikom“, strany môžu zmluvne stanoviť, že pravidlo stanovené v článku 73 ods. 1 smernice sa neuplatní [omissis].
- 18 Zdá sa, že na účely smernice služba poskytovaná poskytovateľom služieb, ako je opísaná vyššie – to znamená vykonanie príkazov zaslaných elektronickou poštou zo strany zamestnanca poskytovateľa služieb na základe predchádzajúcej dohody, ktorá umožňuje tento spôsob zasielania pokynov – je „platobnou službou“, na ktorú sa vzťahuje článok 4 bod 3 (a odsek 3 prílohy) a nevzťahuje sa na ňu žiadne vylúčenie podľa článku 3.
- 19 Znenie článku 4 bodu 5 bez ťažkostí zahŕňa do „platobnej transakcie“ vykonanie prevodu finančných prostriedkov zo strany poskytovateľa služieb na základe pokynu klienta zaslaného elektronickou poštou z osobného e-mailového účtu vytvoreného týmto klientom (bez zásahu poskytovateľa). Tento záver potvrdzuje

¹ Pokiaľ nie je uvedený iný zdroj, všetky uvedené články treba chápať ako články smernice Európskeho parlamentu a Rady (EÚ) 2015/2366 z 25. novembra 2015.

znenie záverečnej časti článku 4 bodu 13, ktorý odkazuje na pojem „platobný príkaz“.

- 20 Možno pripustiť, že postup prijatý účastníkmi konania je „platobným nástrojom“ v zmysle článku 4 bodu 14. Je pravda, že jednoduchý pokyn zaslaný osobným e-mailom nie je ani „hardvérovým zariadením“ ani špeciálnym „súborom postupov“ osobitne navrhnutým na zasielanie platobných príkazov alebo na akékoľvek iné ukončenie obchodného vzťahu medzi používateľom a poskytovateľom [pozri otázku č. 34 dokumentu s názvom „Your questions on PSD“, zverejneného Európskou komisiou (<https://ec.europa.eu/>)]. Ak však strany stanovujú, že pokyn je vydaný *správne* len vtedy, ak je napísaný na papieri, vlastnoručne podpísaný zástupcami platiteľa a následne digitalizovaný a odoslaný poskytovateľovi služieb, ide už o postup, ktorý môže spadať pod pojem „platobný nástroj“. Pokiaľ ide totiž o tento pojem, s ohľadom na [prvú smernicu o platobných službách], Súdny dvor už rozhodol, že „článok 4 bod 23 smernice 2007/64 sa má vykladať v tom zmysle, že tak postup udeľovania prevodného príkazu na úhradu prostredníctvom tlačiva vlastnoručne podpísaného platiteľom, ako aj postup udeľovania prevodného príkazu na úhradu prostredníctvom internetbankingu sú platobným nástrojom v zmysle tohto ustanovenia“ (rozsudok Súdneho dvora z 9. apríla 2014, T-Mobile Austria, C-616/11, EU:C:2014:242, body 29 až 44).
- 21 Z článku 64 ods. 1 a 2 druhého pododseku vyplýva, že platobná transakcia sa považuje za „neautorizovanú“ vtedy, ak ju vykonáva niekto, kto nie je oprávnený (z dôvodu, že nie je platiteľom alebo nemá oprávnenie od platiteľa). Ak používateľ, na ktorého e-mailový účet sa neoprávnene vstúpilo, neautorizuje zadanú transakciu, zdá sa, že táto transakcia by mala byť klasifikovaná ako „neautorizovaná platobná transakcia“ (pozri rozsudok Súdneho dvora z 11. apríla 2019, Mediterranean Shipping Company, C-295/18, EU:C:2019:320, body 43 a 54).
- 22 Hoci je zrejmé, že dôkaz o *autentifikácii* musí preukázať poskytovateľ služby, nie je jasné, či musí preukázať dôkaz o *autorizácii* (autorstvo príkazu), aj keď sa zdá, že ide o pravidlo riešenia, ktoré vyplýva z článku 4 bodu 29, článku 72 ods. 1 a článku 73 ods. 1, ako aj (*a contrario*) z článku 63 ods. 1 písm. b): ak používateľ popiera autorizáciu vykonanej platobnej transakcie, poskytovateľ platobných služieb nesie dôkazné bremeno nielen o formálnej autentifikácii transakcie – teda v prípadoch, o aký ide v prejednávanej veci, dôkaz porovnania (a podobnosti) „platných podpisov“ – ale aj dôkazné bremeno, že transakcia bola skutočne autorizovaná platiteľom (alebo dôkaz o podvode, úmysle alebo hrubej neobalosti zo strany platiteľa).

F.2. Prvá prejudiciálna otázka: uplatniteľnosť článku 73 ods. 1 smernice

- 23 Zdá sa, že v článkoch 73 a 74 normotvorca Únie pripísal riziko strát vyplývajúcich z vykonania neautorizovanej transakcie tomu, kto môže riziko kontrolovať. Myšlienka kontroly rizika (prostredníctvom kontroly platobných služieb) sa zdá

byť tiež prítomná napríklad v pravidlách stanovených v článku 68 ods. 2, článku 69 ods. 1 písm. a), článku 69 ods. 2, článku 70 ods. 1 písm. a), c) a e) a článku 70 ods. 2.

- 24 Samotné ovládanie zdroja rizika vysvetľuje (takmer) *automatické* pripisovanie strát z „neautorizovanej platobnej transakcie“ poskytovateľovi služieb len v prípadoch, keď sa transakcia vykonáva použitím *automatizovanej* „platobnej služby“ zriadenej poskytovateľom služieb, ktorá zahŕňa pridelenie „bezpečnostných prvkov“. Ide teda o prípady „platobnej transakcie na diaľku“ alebo použitia bankovej karty, v ktorých je spracovanie platieb úplne automatizované (bez ľudského zásahu poskytovateľa platobných služieb), keďže aktivita používateľov je vylúčená.
- 25 V kontexte služby „elektronického bankovníctva“ (*telebanking* alebo *home banking*) sú riešenia uvedené v článkoch 73 a 74 zrozumiteľné. Banka kontroluje riziko spojené s používaním elektronickej platformy, ktorú sama vytvorila – je jej vlastníkom, zodpovedá za jej správu a je vlastníkom servera, na ktorom je zriadená –, ku ktorej majú jej klienti prístup na diaľku prostredníctvom internetu, a to pomocou prístupových údajov, ktoré im poskytna banka, čím tak títo klienti môžu *priamo* – to znamená bez ľudského zásahu banky – uskutočňovať napríklad prevody. Klient už vo veľkej miere kontroluje riziko neoprávneného prístupu k svojim prístupovým údajom, na ktoré odkazuje článok 4 bod 31.
- 26 Toto rozdelenie rizika sa uplatňuje napríklad aj na vykonávanie transakcií s bankovými kartami, ktoré sú chránené personalizovanými bezpečnostnými zariadeniami.
- 27 Vykonanie podpísaného a digitalizovaného platobného príkazu s ľudským zásahom zamestnancov poskytovateľa služieb, ktorý je zaslaný elektronicou poštou z e-mailového účtu platiteľa, sa výrazne odlišuje od prípadov „elektronického bankovníctva“ a používania bankovej karty, ktoré sú opísané vyššie. Pri tomto vykonaní prijatý platobný nástroj a bezpečnostný prvok neposkytuje a ani nekontroluje poskytovateľ služieb. Sú vytvorené a v zásade kontrolované používateľom, ktorý je osobou, ktorá vytvorí svoj e-mailový účet, určí úroveň zabezpečenia hesla, ktoré si zvolí, určí úroveň zabezpečenia zariadení, ktoré používa na prístup k svojmu e-mailovému účtu a vyberie sieť (pevné alebo mobilné), ktoré používa na prístup na internet.
- 28 V prípade „platobnej transakcie“, ktorej predchádza *riadne overený* „platobný príkaz“ – podľa „platobného nástroja“ prijatého medzi stranami – a dochádza k sprostredkovaniu ľudského konania (splnenie príkazu) poskytovateľom platobných služieb (teda jeho „fyzických“ zamestnancov), pôvod podstatnej vady spočívajúcej v neexistencii autorizácie sa nevyhnutne nachádza vo fáze „platobného príkazu“ (úplne kontrolovanej platiteľom), a nie vo fáze plnenia uvedeného príkazu poskytovateľom služieb. Zdá sa teda, že lepšia kontrola *zdroja* rizika sama osebe nepostačuje na vysvetlenie prípadnej uplatniteľnosti článku 73 ods. 1 na prípady, ako je tento.

- 29 Vzniká preto otázka, či článok 73 ods. 1 pripisuje zodpovednosť za neautorizované platobné transakcie poskytovateľovi platobných služieb, *hoci on nie je tým, kto lepšie kontroluje zdroj rizika*.
- 30 V tejto súvislosti treba uznať, že niektorí používatelia platobných služieb sú tiež schopní primeraným spôsobom „posúdiť riziko podvodu a prijať protiopatrenia“ (pozri odôvodnenie 73 smernice) a myšlienka, že poskytovateľ služby je ten, kto má väčší prospech z používania „platobného nástroja“, nie je platná v prípadoch, keď si tento nástroj vyžaduje ľudský zásah jeho zamestnancov pri vykonávaní príkazov, ktorý je nevyhnutne nákladnejší a pomalší.
- 31 Je však tiež možné, že normotvorca Únie úmyselne pripísal neprimeranú zodpovednosť vo vzťahu k riziku kontrolovanému poskytovateľom služieb, s naliehavým cieľom „podporiť vydávanie bezpečnejších nástrojov“ (cieľ uvedený v smernici Európskeho parlamentu a Rady č. 2007/64/ES z 13. novembra, ako sa uvádza v jej odôvodnení 34).
- 32 Za predpokladu, že článok 73 ods. 1 nebol koncipovaný pre prípady, o aký ide v prejednávanej veci, a neuplatňuje sa na ne, zodpovednosť zúčastnených strán sa posúdi z hľadiska vnútroštátneho práva, najmä tak, že za škody spôsobené neautorizovanou transakciou bude zodpovedná jedna alebo obe zúčastnené strany v závislosti od posúdenia ich konkrétneho konania zo strany súdu.

F.3. Druhá prejudiciálna otázka: predpoklady bezodkladného vrátenia finančných prostriedkov a jeho úprava

- 33 Prvá časť článku 73 ods. 1 je pravidlom týkajúcim sa občianskoprávnej zodpovednosti za straty vyplývajúce z uskutočnenia neautorizovanej transakcie. Toto pravidlo však tiež stanovuje alebo považuje za stanovené v predchádzajúcich ustanoveniach (teda v článku 72), že (bez toho, aby bol dotknutý článok 71 a dôvodné podozrenie, že došlo k podvodu) na to, aby bol poskytovateľ služieb povinný bezodkladne vrátiť finančné prostriedky platiteľovi, je *platiteľ povinný len oznámiť (tvrdenie) neexistenciu autorizácie platobnej transakcie*, ale nie ju aj preukázať (*dôkaz*).
- 34 Vzhľadom na tento právny rámec vzniká otázka, či v prípade, ak pravidlo týkajúce sa občianskoprávnej zodpovednosti za straty vyplývajúce z vykonania neautorizovanej transakcie zostáva nezmenené – so zodpovednosťou poskytovateľa platobných služieb za straty, ktoré vznikli platiteľovi –, je pravidlo (tiež uvedené v článku 73 ods. 1), podľa ktorého povinnosť vrátiť finančné prostriedky vzniká *bezodkladne* (hoci bez toho, aby bolo dotknuté následné preukázanie existencie podvodu, úmyslu alebo hrubej nedbanlivosti zo strany platiteľa – *solve et repete* –) so samotným oznámením (tvrdenie) o neexistencii autorizácie platobnej transakcie, vylúčené v dôsledku neuplatnenia pravidiel o dôkaznom bremene stanovených v článku 72, na ktorom sa strany dohodli, ako to umožňuje článok 61 ods. 1.

- 35 Vzniká preto pochybnosť, či napriek tomu, že článok 61 ods. 1 neuvádza článok 73, neuplatnenie pravidiel o dôkaznom bremene stanovených v článku 72 znamená, že poskytovateľ platobných služieb je povinný bezodkladne vrátiť finančné prostriedky platiteľovi len vtedy, ak (bez toho, aby bol dotknutý článok 71 a existovalo dôvodné podozrenie, že došlo k podvodu), platiteľ *predtým* predloží dôkaz, že transakcia nebola autentifikovaná, a že transakciu neautorizoval, za predpokladu, že pri vylúčení uplatnenia článku 72 uplatniteľný režim (na základe iného platného právneho alebo zmluvného ustanovenia) kladie dôkazné bremeno na platiteľa.

F.4. Tretia prejudiciálna otázka: zmluvné obmedzenie zodpovednosti poskytovateľa

- 36 Druhá otázka položená žalovanou, ktorá sa týka zrušenia režimu stanoveného v článku 73 ods. 1 ako dôsledok vylúčenia uplatnenia článku 74 na základe dohody medzi stranami, sa prejavuje tvrdením, že pravidlo stanovené v článku 61 ods. 1 umožňuje nielen takéto vylúčenie, ale aj zavedenie *prísnejšieho* režimu zodpovednosti platiteľa na základe zmluvy namiesto vylúčeného právneho režimu.
- 37 Je pravda, že článok 61 ods. 1 doslovne stanovuje len to, že používateľ a poskytovateľ platobných služieb sa môžu dohodnúť, že článok 74 „sa neuplat[ní] v plnom rozsahu ani čiastočne“. V tejto súvislosti by sa dalo povedať, že toto pravidlo umožňuje stranám vylúčiť len uplatnenie pravidiel (zoskupených v článku 74), ktoré stanovujú zodpovednosť platiteľa, pričom zvyšok režimu zostáva zachovaný, čo znamená, že umožňuje stranám len dospieť k dohode *v prospech platiteľa* (s úplným alebo čiastočným vylúčením právneho zdroja ich zodpovednosti). Podľa tohto výkladu by napríklad článok 61 ods. 1 zaručoval vylúčenie povinnosti platiteľa v zmluve znášať straty do výšky 50 eur (stanovenej v článku 74 ods. 1), nie však ustanovenie o zvýšení tejto hodnoty na 500 eur.
- 38 Je tiež pravda, ako sa uvádza v prvých odôvodneniach smernice, že smernica poskytuje veľmi vysokú ochranu používateľom, najmä spotrebiteľom. Práve z tohto dôvodu však uvedený výklad článku 61 ods. 1 obsahuje rozpor. Ak uplatnenie článku 74 možno vylúčiť len *v prospech* platiteľa, neexistuje žiaden dôvod, aby článok 61 ods. 1 stanovoval, že neuplatnenie uvedeného článku 74 možno dohodnúť len vtedy, „ak používateľ platobných služieb nie je spotrebiteľom“. Neexistuje žiaden dôvod zakázať vylúčenie v zmluve, ak toto vylúčenie môže byť výhodné len pre spotrebiteľa.
- 39 Tento záver, posudzovaný v kontexte odôvodnení 53 a 73 smernice, naznačuje, že strany môžu *sprísniť* zodpovednosť platiteľa za neautorizované platobné transakcie, ak platiteľ nie je spotrebiteľom, a obmedziť tak zodpovednosť poskytovateľa stanovenú v článku 73 ods. 1.

G. Vzťah medzi ustanoveniami smernice a uplatniteľnou vnútroštátnou právnou úpravou

- 40 Vzťah medzi ustanoveniami smernice a uplatniteľnou vnútroštátnou právnou úpravou je priamy, keďže táto právna úprava je tvorená legislatívnym dekrétom č. 91/2018 z 12. novembra 2018, ktorým sa do vnútroštátneho právneho poriadku preberá smernica (EÚ) 2015/2366.
- 41 Na spravodlivé rozhodnutie sporu je nevyhnutný výklad článku 114 ods. 1 a 2 legislatívneho dekrétu č. 91/2018, ktorý preberá ustanovenia článku 73 smernice, na účely určenia, či pravidlá, ktoré obsahuje, sú uplatniteľné na typ postupu prijatého účastníkmi konania. Iba správny (a jednotný) výklad smernice umožní spravodlivé rozhodnutie sporu.

Porto, 5. februára 2021

Sudca